

Påske og opsamling

Vi er, når disse linjer læses, midt i påsken. Og det er jo traditionelt en stor fodboldomgang. I det store og hele kastede sidste omgang i Superligaen ikke det store af sig. Så det bliver en tur ned i læserhenvendelser endnu engang. Men så får jeg da ryddet lidt op i bagkataloget, som efterhånden er blevet større, end jeg bryder mig om at tænke på.

Dog var der en enkelt situationen fra weekenden, som har kastet en flok mails af sig. Nemlig den med Horsens-keeper Delac, som i et gevaldigt spring efter bolden også fik fældet en AaB-angriber med en hånd i ansigtet. Det endte med gult – og spørgsmålet er selvfølgelig: hvorfor ikke rødt? Dommerens forklaring er, at det blev gult, fordi målmanden lavede kontakten med flad hånd og ikke knyttet hånd. Og det giver faktisk fornuftig mening.

Hvis vi skal i kategorien med udvisninger, skal det være 'spil som i alvorlig grad er utilladeligt'. Det vil sige noget med voldsom kraft og at modspilleren bliver udsat for fare. Jeg vil sige, at vi er lige på kanten her, men den flade hånd er ét af de elementer, som trækker nedad. Med en knyttet hånd havde der ikke været tvivl om en anden kortfarve.

Det giver anledning til endnu en gang at pointere, at målmændene ikke har specielle rettigheder i denne henseende – uanset hvad de selv måtte tro. Farligt spil og det, som er værre, er en regel for samtlige spillere på banen. Så der er ingen rabat for målmænd, selv om guderne skal vide, at de har taget sig nogle friheder gennem årene. Jeg har stadig Schmeichel senior inde på nethinden, som altid kom ud med det ene knæ højt hævet 'for at beskytte sig'. Ufatteligt, at han ikke løb i flere ulykker på den konto.

Faktisk undrer det mig meget, at målmænd har denne nærmeste mytiske aura omkring sig. Bevares, de har en ualmindelig utaknemlig post, hvor bare en enkelt fejl rammer overskrifterne dagen efter. På lige akkurat det punkt deler de faktisk skæbne med dommerne – man kan dømme en perfekt kamp i 89 minutter, og så sker der et eller andet til allersidst, som smadrer billedet. Men vi er nødt til at acceptere at fodbold spilles af mennesker (og gudskelov for det), og mennesker laver fejl. Hvis jeg griber tilbage til min oprindelige uddannelse var det den romerske filosof og politiker Cicero, der sagde 'Det er menneskeligt at fejle – men det er djævelsk at blive ved'. Og bedre kan det vel ikke siges. Der skal være plads til en smutter af og til, men det vælter ikke verden. Kommer de med alt for korte mellemrum, er der et helt andet problem.

Ellers har nogle læsere haft fat i spørgsmålet om spillere, som løber for tidligt i feltet ved straffespark. Hvornår er man for tidligt inde? Ja, principielt er det i det øjeblik, hvor hovedet har krydset linjen – og så løber vi ind i klassikeren med, at dommeren ikke skal skride ind over for bagatelagtige eller tvivlsomme forseelser. Det skal være til at forstå for den almindelige tilskuer / TV-seer / fan.

Med VAR-øjne vil man kun bekymre sig om de tilfælde, hvor en spiller er kommet for tidligt i feltet og derefter får direkte indflydelse på det videre forløb. Det kunne være angriberen, der efter en redning fra målmanden på grund af sit forspring kom først på bolden og derefter kunne sende den i mål. Eller forsvareren, der nåede at få clearet bolden til hjørnespark, før de mere lovlydige angribere kunne komme frem til den.

Alle andre forseelser vil blive betragtet som bagatelagtige, og godt det samme, for ellers fik man aldrig taget et korrekt straffespark. Der er altid nogle for tidligt inde. Læsere har

foreslået, at man burde afvikle straffespark som i en straffesparkskonkurrence. Der er så kun sparker og målmænd, og resultatet er simpelt – mål eller ej. Vi har faktisk fra nordisk side foreslået denne løsning til IFAB, men den vandt ikke rigtig gehør – men vi giver ikke op.

En anden læser har undret sig over en passus i lovbogen omkring hands. Der er meget at undre sig over omkring hands, men denne er nu rimelig håndfast. "En spiller anses for at have gjort sig unaturligt højere eller bredere, når positionen for arm/hånd ikke er en naturlig konsekvens af eller kan retfærdiggøres af spillerens bevægelse i den pågældende situation".

Forhistorien til denne er, at man i den oprindelige formulering for et par år siden ikke havde det kriterium med, at armens position (selv om den var et sted pænt ude fra kroppen) kunne være en naturlig følge af spillerens øvrige aktioner. Derfor kom denne tilføjelse med. Og så er det naturligvis nærliggende at tage straffesparket fra FCK – OB med i ligningen. Her glider en spiller, har armene langt ude fra kroppen osv., og hvis vi bare var stoppet her, havde alt været godt. Det havde været 'en naturlig følge'. Problemet i den aktuelle situation er, at spilleren så – muligvis refleksmæssigt, men det er fodboldloven ligeglads med – fører armen mod bolden, da den kommer. Og så har vi pludselig en forsætlig handling.

Samme læser efterlyser eksempler på, hvor spillerens arm kan være ude fra kroppen, men hvor det kan være naturligt. Der er i hvert fald to klassiske eksempler, som vi plejer at tage frem i undervisningen. Spilleren, som går op i en luftduel og i sagens natur ikke bare har armene inde til siden. Er han gået op på normal vis, kan han sagtens have armene lidt ude fra kroppen, så længe han ikke begynder at gøre noget selvstændigt med armen over for bolden. Det andet er den spiller, som går ned i en glidende tackling eller for at forsøge at afværge en aflevering. Er armen lodret ned til kroppen (og uden at vi står med en vinkelmåler – bagatelgrænsen igen), er det OK. Er armen udstrakt til siden eller op, og bolden rammer den, er spilleren i problemer.

En anden læser undrer sig over, at man efter hans opfattelse i TV godt nok kritiserer spillere, når de begår fejl, men at man aldrig kritiserer dommere. Er der en instruks om ikke at gøre det? Til det må jeg bare sige, at det ikke lige er den opfattelse, som vi har på den anden side af hegnet. Vi synes godt nok, at dommerne tit kommer i søgelyset, men gudskelov normalt på en sober måde – tog man en tur over på de britiske øer, er der en mere offensiv tilgang, for nu at udtrykke det diplomatisk. Men vi kunne ikke drømme om at blande os i mediernes tilgang.

Dommerkendelser må altid diskuteres – og hvis de ikke bliver det, kunne det jo være, fordi medierne i sidste ende var enig med dommeren. Og så er vi tilbage ved starten på artiklen og sammenligningen mellem dommeren og målmændene. Vi er altid med på konstruktiv kritik af dommerkendelser – ingen i denne verden er fejlfri, hverken fodboldspillere, dommere eller for den sags skyld klummeskribenter. Det er ikke altid, at vi bliver enige, men man bliver altid klogere af en dialog.

Med disse ord en sildig onsdag aften før skærtorsdag vil jeg ønske alle en rigtig god påske – forhåbentlig med en masse god fodbold.